

Analog, Spokojna

Kiedy patrzę na nią dziś
Widzę piękną twarz
Oczy nadal błyszczą się
Uśmiech trochę zgasł
Wciąż pamiętam jej wielki strach, gdy
Na spotkania z ojcem szła
Rozmowy z sobą samą czy słyszał ktoś?
No, może tylko Bóg -
Anioły wysłał by
Strzegły jej
Nie dziwi się niczemu dziś
Do ludzi często się uśmiecha
Przeklina też gdy jest jej źle
I gdy wiary w siebie brak
Tak bardzo chce pokonać strach
Pofrunąć i nie upaść znów
A może w tych upadkach tkwi
Jej tajemnica jak żyć?
Teraz ma
Więcej lat
Więcej słów
Rzuconych na wiatr
Za wszelką cenę nie chce już
Do przodu iść, do przodu gnać
Poznając siebie płacze wciąż
Oczyszcza duszę z dawnych ran.